प्रजासु दुःसहा जातु व्यापद्देवी व्यजृम्भत ॥१७॥
पाकोन्मुखशरच्छालिच्छन्ने केदारमण्डले ।
मासि भाद्रपदेऽकस्मात् पपात तुहिनं महत् ॥१८॥
तस्मिन् विश्वक्षयोद्युक्तकालाट्टहसितोपमे ।
न्यमज्जन् शालयः साकं प्रजानां जीविताशया ॥१९॥
अथासीत् क्षुत्परिक्षामजनप्रेतकुलाकुलः ।
प्राकारो निरयस्येव घोरो दुर्भिक्षविप्लवः ॥२०॥
पत्नीप्रीतिं सुतस्नेहं पितृदाक्षिण्यमातुरः ।
कुक्षिम्भरिः क्षुदुत्तप्तो विसस्माराखिलो जनः ॥२१॥
क्षुत्तापाद्यस्मरन् लज्जामभिमानं कुलोन्नतिं ।
अशनाहंक्रियाघातो लोको लक्ष्मीकटाक्षितः ॥२२॥
क्षामं कण्ठगतप्राणं याचमानं सुतं पिता ।
सुतो वा पितरं त्यक्त्वा चकार स्वस्य पोषणं ॥२३॥
स्नाय्वस्थिशेषे वीभत्से स्वदेहेऽहंक्रियावतां ।
अभूद्वोड्यार्थिनां युद्धं प्रेतानामिव देहिनां ॥२४॥
रुक्षाभिभाषी क्षुत्क्षामो घोरो दिग्वाक्षिणी क्षिपन् ।
एक एको जगज्जीविरियेष स्वात्मपोषणं ॥२५॥
तस्मिन् महाभये घोरे प्राणिनामतिदुःसहे ।
ददृशे लोकनाथस्य तस्यैव करुणार्द्रता ॥२६॥